

ת"פ 11637/12/22 - מדינת ישראל נגד עודי עוד (עציר)

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 11637-12-22 מדינת ישראל נ' עודי(עציר)

לפני כבוד השופט שרון דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם עודי עוד (עציר)

גזר דין

1. הנאשם הורשע ביום 19.4.23 על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל), גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין), נהיגה פוחזת של רכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן - פקודת התעבורה), נהיגה בזמן פסילה - פסילת בית משפט לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 2.12.22 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, חנתה גב' דורית לנדמן את רכבה מסוג יונדאי סונטה מספר רישוי 86-485-39 (להלן - הרכב) ברחוב חוחית 2 בהוד השרון (להלן - המקום). במועד האמור, בשעה 15:13 או בסמוך לכך, הנאשם הגיע למקום, נכנס למושב הנהג ברכב ונהג בו בכביש 531 ממחלף אלישמע, דרך צומת ג'לג'וליה, ובכביש 444 לכיוון צפון. בכביש 444, ניידת משטרתית ובה השוטר בן זיידה הבחינה ברכב כשהוא נוסע במהירות בין רכבים, ובנסיבות אלה פעל השוטר לחסום את הרכב באמצעות הניידת. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה לכיוון הניידת, נסע בשול הימני והמשיך לנסוע בנתיב הנגדי, כשהוא עוקף את הניידת וכמעט פוגע בה. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה בצומת אלפי מנשה, פנה ימינה לשטח פתוח והתנגש בעוצמה בסלעים. כתוצאה מכך, התנפצה השמשה הקדמית של הרכב, כריות האוויר התנפחו, הגלגלים הקדמיים התנתקו ממקומם והפגוש ומכסה הרכב נמעכו. בשלב זה, הנאשם יצא מהרכב והחל במנוסה, עד שנעצר על ידי השוטר זיידה וסייר של חברת "פוינטר".

לאחר הרשעתו, טענו הצדדים באופן פתוח לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הפנה בטיעונו לתעוזה שהנאשם גילה במעשיו, בעת שנטל את הרכב ממרכז הוד השרון בצהרי היום חרף פוטנציאל ההתלקחות הכרוך בכך, וכן הפנה לאופן הרשלני והפוחז שבו נהג ברכב, תוך מעבר בין רכבים, ירידה לשול הכביש ונסיעה נגד כיוון התנועה, וכן תוך סיכון ניידת משטרה והשוטר שישב בה, ובסוף ניסיון הבריחה הפראי, במטרה להתחמק מאימת הדין. עוד הוסיף ב"כ המאשימה, כי הנאשם ביצע את העבירות בשעה שהוא מצוי בזמן פסילה לתקופה של 12 חודשים, וכאשר אין ברשותו רישיון ואף לא ביטוח. ב"כ המאשימה הפנה גם לנזק המשמעותי שנגרם לרכב כתוצאה מכך שהנאשם איבד בו שליטה, הפנה לתמונות של

הרכב (טל/1) וסיכסם שרק בדרך נס האירוע הסתיים בנזק לרכוש בלבד.

4. ב"כ המאשימה טען כי במעשיו אלו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם זכותה של מדינת ישראל וחובתה כלפי אזרחיה לקבוע את הבאים בשעריה, וכן פגע בערך של הגנה על שלום הציבור ובטחונו מפני חדירה של שוהים בלתי חוקיים לשטחה הריבוני. ב"כ המאשימה הדגיש את הצורך בשמירה על קניינו של הפרט, ועל בטיחותם של משתמשי הדרך, שיתקשו להיפרע מנזקיהם במקרה של נזקי גוף ורכוש. לדבריו, הנאשם פגע במעשיו גם בסדר הציבורי ובשלטון החוק כאשר נהיגתו כשהוא פסול בהחלטה שיפוטית מלהחזיק ברשיון היא נסיבה לחומרה, שמטילה דופי כפול ומכופל במעשים, נוכח הפרת ההחלטה. בנסיבות אלה, לשיטתו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית וחמורה.

5. ב"כ המאשימה טען כי עבירת גניבת רכב היא בגדר "מכת מדינה" שמאופיינת ברמת מסוכנות גבוהה מעצם טיבה וטיבעה, והפנה לאמירות מהפסיקה בחודשים האחרונים שהדגישה זאת (עמ"ת (מחוזי - תל אביב) 58103-09-22 **יונס נ' מ"י** ובעמ"ת (מחוזי - תל אביב) 13636-10-22 **פרעון נ' מ"י** (שניהם מיום 18.10.22)). ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת המעשים לאור עברו הפלילי של הנאשם, שהרשעתו האחרונה בת"פ (שלום - פתח תקווה) 44072-07-21 הינה מיום 16.3.22, שם נידון ל-2 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות של סיוע לפריצה לרכב וכניסה לישראל שלא כחוק, וכל זאת 9 חודשים בלבד טרם ביצוע העבירות בתיק כאן.

כן הפנה ב"כ המאשימה לעובדה שבת"פ (שלום - כפר סבא) 40373-08-21 הורשע הנאשם ביום 12.12.21 בעבירות של גניבת רכב, הפרעת שוטר במילוי תפקידו וכניסה לישראל שלא כחוק, ונידון לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל, וכן הוטלו עליו 9 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירת גניבת רכב, ו-3 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירות של כניסה לישראל, הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רשיון, והכל למשך 3 שנים מיום שחרורו, והבהיר כי מדובר במאסרים מותנים חבי הפעלה.

בהקשר זה ציין ב"כ המאשימה כי מכל האמור לעיל ניתן ללמוד שלנאשם אין כל מורא מהחוק, ולזכותו ציין אך את הודאתו במעשים ואת החיסכון בזמן שיפוטי.

6. ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם את האירוע נע בין 20 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והפנה לפסיקה התומכת לשיטתו בטענתו (רע"פ 4612/21 **קרוט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנוב, 1.7.21) שעניינו עבירות של נהיגה ללא רשיון; עפ"ג (מחוזי - באר שבע) **שחאית נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 7.3.18); עפ"ג (מחוזי - באר שבע) 3404-01-22 **גברין נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 23.2.22); ת"פ (שלום - נתניה) 34743-04-22 **מדינת ישראל נ' אבו גלוס** (פורסם בנוב, 30.10.22).

ב"כ המאשימה ביקש למקם את עונשו של הנאשם במרכז המתחם, וביקש להטיל עליו עונש שלא יפחת מ-35 חודשי מאסר בפועל, הכולל את תקופות המאסרים המותנים, לצד רכיבי ענישה נלווים של מאסר מותנה, קנס, פסילה שלא תפחת מ-3 שנים ותכלול את הפעלת הפסילה המותנית, פסילה על תנאי ופיצוי למתלוננת.

7. ב"כ הנאשם פתח וטען כי הפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה אינה משקפת את מתחם הענישה הנוהג בעבירות בהן הורשע הנאשם, ולשיטתו מתחם הענישה אינו אחיד, אלא פועל יוצא של נסיבותיו של כל מקרה, כאשר הדוגמאות מהפסיקה אליהן הפנה ב"כ המאשימה עוסקות במקרים שונים בתכלית מנסיבות המקרה בו הורשע הנאשם כאן. לטענתו, הנאשם בעניינו נכנס לישראל לצורך גניבת רכב וביצע את העבירה לבדו, ולא ביחד עם אחרים, ולצורך כך הוא לא פרץ לרכב, לא שבר חלון ולא חיבר אותו למחשב, אלא "קיבל אותו AS IS" (כלשונו) ונסע איתו מהמקום. הנאשם לא פגע באיש, או בכיסו של איש, שהרי חברת הביטוח היא שנושאת בנזק

לרכב. לשיטתו של ב"כ הנאשם, העובדה שהנאשם נהג ברכב בזמן פסילה אינה מעלה או מורידה, שכן מדובר במי שאינו אזרח מדינת ישראל ולא עתיד לקבל רישיון נהיגה בשטחיה, ועל כן ההוראה השיפוטית בעניין זה לא חלה במקום מגוריו. ב"כ הנאשם הדגיש שברישותו של הנאשם הייתה קצרה יחסית ונעשתה בנתיב כורכר, ואף הנסיעה נגד נתיב התנועה לא ארעה על כביש מהיר, אלא קרתה סמוך לתאונה ובעקבות חסימת הניידת, ולא בנסיעה נגד כיוון התנועה. ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות אלו מתחם הענישה ההולם צריך להתחיל מ- 10 חודשי מאסר בפועל.

8. ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות המצדיקות הקלה בעונשו של הנאשם, ובהן הודאתו את הנאשם במיוחס לו כבר בתחנת המשטרה, החיסכון בזמן הציבורי והשיפוטי והחרטה שהוא הביע על ביצוע העבירות. ב"כ הנאשם הפנה למסמך רפואי מיום 4.2.22, ולפיו הנאשם נפגע פגיעת ראש כתוצאה מהתאונה שסיימה את האירוע מושא האישום ואף אושפז בבית החולים (נ/1). עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שמדובר בנאשם נשוי, בן למשפחה מרובת ילדים, מרקע סוציו-אקונומי נמוך, כאשר העובדה שהוא תושב הרשות הפלסטינית מובילה לכך שתנאי הכליאה מורכבים עבורו, שכן הוא מנותק מבני המשפחה בתקופה שבה חלים חגים של בני העדה המוסלמית, לא יוצא לחופשות ולאור מצבה הכלכלי של משפחתו, לא מופקד כסף בחשבון "הקנטינה" שלו. לדבריו, אלמלא עברו הפלילי של הנאשם, שמסתכם בהרשעה אחת רלבנטית קודמת, עונשו היה ממוקם בתחתית המתחם. ב"כ הנאשם הוסיף שאין להביא במסגרת השיקולים לחומרה את העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בסמוך לשחרורו ממאסר, וטענה זו מבטאת חוסר הגינות מצד המאשימה, שאינה הולמת את הפסיקה.

9. ב"כ הנאשם הפנה לדוגמאות מהפסיקה בעניין נאשמים שהורשעו בעבירות דומות לטענתו (ת"פ (שלום - כפר סבא) 9638-10-22 **מדינת ישראל נ' היכל** (פורסם בנבו, 14.3.23); ת"פ (שלום - כפר סבא) 24999-11-22 **מדינת ישראל נ' שואהין** (פורסם בנבו, 28.2.23); ת"פ (שלום - פתח תקווה) 20362-02-23 **מדינת ישראל נ' ח'דור** (לא פורסם, 5.3.23); ת"פ (שלום - נתניה) 64217-06-22 **מדינת ישראל נ' סלאמה ואח'** (פורסם בנבו, 3.1.23)), וביקש כי עונשי המאסר המותנים יופעלו בחופף לעונש שיוטל על הנאשם בגין התיק כאן.

הנאשם עצמו, בדברו האחרון לעונש, הביע צער וחרטה על מעשיו וביקש את התחשבותו של בית המשפט בעת גזירת העונש.

דין והכרעה

10. בגזירת עונשו של נאשם שהורשע בית המשפט נדרש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין). בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין).

הכרעה שיפוטית זו מחייבת בחינה יסודית של מכלול הפרטים הסובבים את האירוע הפלילי, הן ה"פנימיים" והן ה"חיצוניים", אך לאחר כל זאת נדרש גם מבט על ובחינה האם העונש שהוטל הינו עונש הולם.

על כן, לא בכדי קובע סעיף 40ב לחוק העונשין שהעקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, המחייב קביעת יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

11. אין חולק כי במעשיו פגע הנאשם במספר ערכים חברתיים מוגנים, שעניינם הגנה על קניינו הפרטי של אדם, בטחון משתמשי הדרך ושמירה על שלום הציבור, זכותה הריבונית של מדינת ישראל לקבוע מי הם הנכנסים ויוצאים בשעריה, וכן זכותה לשמור על הסדר הציבורי ועל שלטון החוק, הכולל כיבוד של הוראות חוקיות ושיפוטיות כאחד.

אקדים ואציין כי בנסיבות תיק זה, אני מוצא כי פגיעת הנאשם בערכים המוגנים במעשיו נמצאת ברף הבינוני-נמוך.

12. המחוקק קבע עונש מרבי של 7 שנות מאסר לצד עבירת גניבת הרכב. כפי שחזר והזכיר בית המשפט העליון בע"פ 5953/22 **מדינת ישראל נ' גאזי עדוי** (פורסם בנבו, 2.2.23), עונשי מאסר מרביים אינם באים רק לקבוע את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט, אלא הם מבטאים גם רמת ענישה ראויה במקרים החמורים ביותר, ומהם יש לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרים חמורים פחות. אכן, כפי שציין ב"כ המאשימה, בפסיקה (המעודכנת והישנה יותר) ניתן למצוא אמירות רבות המתייחסות לעבירות גניבת רכב כ"מכת מדינה", ובתי המשפט עמדו על כך שמדובר בעבירות חמורות המבטאות זלזול בחוק וברכוש הזולת, ועל כן יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי ולהשית ענישה שתמגר תופעה זו, ולמצער תרתיע עבריינים מלגנוב רכבים.

לעניין זה ר' למשל רע"פ 2011/10 **אנור בדרן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.4.10); ע"פ 11194/05 **עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.5.06).

13. בתיק זה נלוותה לעבירה גניבת הרכב גם עבירה של "נהיגה פוחזת" (שהכותרת המדויקת שלה היא ה"נוהג **רכב או רוכב בדרך ציבורית**" וזאת "**בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה**") לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, וככלל, יש בכך כדי להחמיר את נסיבות העבירה של הגניבה. כלל זה בהחלט חל במקרה כאן, בפרט לנוכח העובדה כי מדובר בעבירה שבוצעה על ידי שוהה בלתי חוקי שאינו מחזיק ברשיון נהיגה. לכן, גם הענישה הנוהגת, כמו גם מתחמי הענישה במקרים בהם נלוותה עבירה של "נהיגה פוחזת" לעבירה של גניבת רכב, מחמירים יותר.

אך בעבירות אלו ראוי לשקול מכלול של שיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה כגון תכנון עבירת הגניבה, מידת התחכום והתעוזה בה, שווי הנזק שנגרם כתוצאה ממנה, השאלה האם הרכב הועבר לשטחי הרשות הפלסטינית, קיומה של עבירת נלווית של קשירת קשר או התארגנות מוקדמת וביצוע בצוותא, שימוש באמצעים מיוחדים, אופי הפריצה לרכב, קיומו של מרדף משטרתי, משכו של המרדף ועוד.

14. בחינת נסיבות ביצוע העבירה כאן מלמדת אמנם על תעוזה לא מבוטלת בביצועה, לנוכח גניבת רכב בצהרי יום בעיבורה של עיר בישראל, על ידי מי שאינו מורשה להיכנס לישראל. עם זאת, במקרה כאן הנאשם ביצע את עבירת הגניבה לבדו, ללא שימוש באמצעים מתוחכמים או אף בכלי פריצה, ללא תכנון מוקדם על פי העובדות, קל וחומר שללא קשירת קשר עם אחר.

כך, שעבירת הגניבה כשלעצמה, בשים לב שמדובר בנאשם ששוהה באופן בלתי חוקי בישראל, אינה מצויה ברף

הגבוה של החומרה.

אלא, שתמונת האירוע הופכת מורכבת וקשה יותר לאור בחינת התנהגותו של הנאשם לאחר גניבת הרכב, עת נסע במהירות בין רכבים, וכאשר הבחין בניידת משטרה שחסמה את נתיב נסיעתו בכביש בין עירוני, בחר הנאשם להמשיך בנסיעה מהירה לכיוון ניידת המשטרה, נסע בשול הימני של הכביש, המשיך בנסיעה מהירה בנתיב הנגדי לכיוון התנועה, עקף את ניידת המשטרה וכמעט פגע בה. לאחר מכן פנה בצומת אלפי מנשה לשטח פתוח והתנגש בעוצמה בסלעים, וגרם נזק לא מבוטל לרכב שגנב, כפי שעולה מהתמונות שהוגשו לבית המשפט.

בנסיבות אלו, הנזק שנגרם היה בעיקר לרכוש, אך גם נזק רפואי לנאשם עצמו, שאמנם לא פגע באחר, אך בהחלט יש מקום ליתן גם משקל לנזק שהיה צפוי (או עלול) היה להיגרם מביצוע העבירה (ר' סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין). אלו הן בהחלט נסיבות לחומרה.

מאידך גיסא, במקרה שלפניי לא התנהל מרדף משטרתי, וכן התברר במהלך הטיעונים לעונש שחרף ניסוח כתב האישום, הנאשם לא נסע בכביש עצמו נגד כיוון התנועה (ר' תשובת ב"כ הנאשם לשאלת בית המשפט, ממנה לא הסתייג ב"כ המאשימה; ע' 11, ש' 22 לפרוטוקול הדיון מיום 19.4.23), שאם כך היה הדבר, מדובר היה במקרה חמור בהרבה.

15. ב"כ הצדדים היו חלוקים בשאלה האם נהיגתו של הנאשם כשהוא פסול מלהחזיק רשיון נהיגה בהחלטה שיפוטית (בת"פ (שלום - כפר סבא) 40373-08-21) הינה בבחינת נסיבה לחומרה. בהקשר זה אציין כי יש טעם בטענת המאשימה לפיה ביצוע העבירה של נהיגה לנוכח החלטה שיפוטית האוסרת על כך, מלמדת על התרסה ותעוזה יתרה מצידו של הנאשם, אך לטעמי אין ליתן לנתון זה משקל רב בקביעת מתחם הענישה בנסיבות העניין, שכן במקרה כאן, כפי שטען ב"כ הנאשם, הנהיגה בזמן פסילה מתלווה לעובדה שהנאשם הורשע גם בעבירה של נהיגה ללא רשיון (מעולם לא הוציא), כך שבמידה רבה, חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה "נבלעת" בחומרת העבירה של נהיגה ללא רשיון.

16. בסופו של דבר, על בית המשפט לבחון את המקרה, בנסיבותיו, ובהתאם לקבוע את מתחם העונש ההולם, ולשם כך על בית המשפט לבחון גם את הענישה הנוהגת. עיינתי בפסיקה אליה הפנו אותי הצדדים, ומצאתי לנכון להתייחס למספר פסקי דין נוספים, כדלקמן.

א. ברע"פ 9269/17 **אבו עישא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.18) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של גניבת רכב ונהיגה פוזת (אך לא עבירות שב"ח), ובית המשפט המחוזי החמיר בעונשו והטיל עליו עונש מצטבר של 15 חודשי מאסר בפועל (לאחר הפעלת מאסרים מותנים, ולאחר קבלת ערעור המדינה), חרף תהליך שיקומי שעבר. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 15-30 חודשי מאסר בפועל;

ב. בע"פ (מחוזי-חיפה) 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.20) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בבית משפט השלום (לאחר ניהול הוכחות) בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגת רכב בקלות ראש (עבירה לפי פקודת התעבורה ולא העבירה המקבילה בחוק העונשין) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט המחוזי הותיר על כנו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל לאחר שקבע מתחם ענישה שנע בין 14 ל-25 חודשי מאסר בפועל;

ג. בת"פ (שלום - כפר סבא) 9638-10-22 **מדינת ישראל נ' נאאל היכל** (פורסם בנבו, 14.3.23), שניתן על ידי ואליו גם הפנה ב"כ הנאשם, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, גניבת רכב בצוותא, החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא, חבלה במזיד ברכב, מעשה פיזיות ורשלנות ברכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח, ושם קבעתי כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-28 חודשי מאסר בפועל, והטלתי עליו עונש של 17 חודשי מאסר בפועל (וענישה נלווית), לנוכח הרשעות קודמות ישנות יחסית;

ד. בת"פ (שלום-ירושלים) 49578-01-22 **מדינת ישראל נ' דאוד מסודה** (פורסם בנבו, 3.11.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב בצוותא (שני אישומים), נהיגה פוחזת בצוותא, הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות (אך לא בעבירות שב"ח). מאחר שיוחסו לו שתי עבירות גניבת רכב בשני אישומים נפרדים, נקבע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אישום שנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והוטל עליו עונש של 13 חודשי מאסר בפועל בלבד, לנוכח גילו הצעיר מאוד;

ה. בת"פ (שלום-ירושלים) 69182-12-21 **מדינת ישראל נ' גאד מוצטפא** (פורסם בנבו, 4.9.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל, גניבת רכב בצוותא, נהיגה פוחזת, חבלה במזיד ברכב ועבירות תעבורה, נקבע מתחם עונש שנע בין 15 ל-34 חודשי מאסר בפועל, והוטל על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית;

ו. בת"פ (שלום-ת"א) 61599-12-21 **מדינת ישראל נ' מאג'ד טויל** (פורסם בנבו, 24.7.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, שתי עבירות של גניבת רכב, וכן עבירות של נהיגה פוחזת, שיבוש מהלכי משפט, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ועבירות תעבורה, נקבע מתחם עונש כולל (בגין שני אירועי גניבת רכב) שנע בין 24 ל-40 חודשי מאסר בפועל, והוטל על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל;

ז. בת"פ (שלום-ת"א) 22901-03-22 **מדינת ישראל נ' עיסא עמראן** (לא פורסם, 15.6.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, גניבת רכב בצוותא, נהיגה פוחזת, חבלה במזיד ברכב, מעבר באור אדום ועוד, נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והוטל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל.

כאמור, נתתי דעתי גם לפסיקה שהציגו הצדדים. באופן טבעי, לנוכח הפסיקה העניפה שיש למרבה הצער בעבירות אלו, ניתן להצביע על גישות שונות, אך בכל מקרה נדרשת בחינה זהירה של כל החלטה שיפוטית, ככל שמבקשים ללמוד ממנה על הענישה הנוהגת ומתחם הענישה הראוי.

כך למשל, בת"פ (שלום - נתניה) 34743-04-22 בעניין **אבו גלוס** אליו הפנתה המאשימה, נקבע מתחם ענישה שנע בין 16-30 חודשי מאסר בפועל, והוטל על הנאשם עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית, אך במקרה שם דובר בנאשם שהצטייד בכלי פריצה, פרץ וגנב את הרכב בתחום לא מבוטל, ולאחר שגנב את הרכב נוהל נגדו מרדף משטרתי שכלל חציית צמתים ברמזור אדום, פגיעה ברכב נוסע והימלטות רגלית. בע"פ (מחוזי - ב"ש) 24113-12-17 בעניין **שחאתית** שכלל לא הורשע בעבירת גניבת רכב, אושר גזר דין של בית משפט השלום, שהטיל על הנאשם שם עונש של 17 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט שם מצא שלא להחמיר יותר מעמדת המאשימה שטענה למתחם ענישה שנע בין 16-26 חודשי מאסר בפועל אף שסבר שראוי היה לקבוע כך, לולא

טענה המאשימה אחרת. לכאורה, גזר דין תומך בעמדת המאשימה כאן בבחינת קל וחומר, מאחר שבעניין **שחאית** הנאשם כאמור לא הורשע בעבירה של גניבת רכב, אך בחינת נסיבות המקרה מלמדת על נהיגה פרועה תוך סיכון משמעותי של הנהגים בכביש במהירות של 140 קמ"ש, נסיון לנגח ניידת משטרה שניסתה לעוצרו במהלך מרדף, חציית רמזור אדום, עלייה על מדרכה ונסיעה בה תוך סיכון הולכי רגל ועוד.

לטעמי, במכלול הנסיבות, מדובר במקרה חמור יותר מהמקרה שלפניי, חרף העובדה שלא נלוותה לו עבירה של גניבת רכב.

לנוכח מכלול הנתונים עליהם הצבעתי, לרבות מידת הפגיעה בערכים המוגנים בכל אחת מן העבירות, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת בגינן, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות התיק שלפניי נע בין 14-28 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

17. לנוכח קביעתי זו, יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

בעברו של הנאשם שתי הרשעות משנת 2021 ו-2022. הרשעתו בת"פ 40373-08-21 הנזכר לעיל מיום 12.12.21 כוללת עבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, הפרעה לשוטר, ונהיגה ללא רישיון שמעולם לא הוציא וכן נהיגה בקלות ראש (ולא עבירה של "נהיגה פוחזת"), ובגינן הוטלו עליו 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן ענישה נלווית, לרבות מאסרים מותנים. הרשעתו בת"פ 44072-07-21 הנזכר לעיל מיום כוללת עבירות של סיוע לפריצה לרכב וכניסה לישראל שלא כדין, ובגינן נידון ל-2 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות ביצוע העבירות בהליך משנת 2021 כוללות השתלשלות אירועים דומה להליך שלפניי, שבו הנאשם נכנס לישראל שלא כדין, גנב רכב ונהג בו, ללא רישיון נהיגה שמעולם לא הוציא, ובשלב שבו ניסו שוטרים לעצור את נתיב נסיעתו באמצעות ניידת, הוא עקף אותה, האיץ את נסיעתו, עלה עם הרכב על אי תנועה, יצא ממנו והחל במנוסה רגלית עד שנעצר על ידי השוטרים. הדמיון בין האירועים, וחמור מכך, סמיכות האירועים והעובדה שהעבירות כאן מבוצעות זמן רב לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא, מלמדות שהנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו וכן על דפוס חוזר של ביצוע עבירות.

18. לצד זאת, יש ליתן משקל לנסיבות לקולא עליהן הצביע ב"כ הנאשם בטיעונו, לרבות העובדה כי מדובר בנאשם שהודה במעשיו ונטל עליהם אחריות. יש גם מקום ליתן משקל מסוים לעובדה שהנאשם תושב האיזור, ומשכך תנאי מעצרו ומאסרו קשים יותר משל אסיר תושב ישראל, אך גם לנתון זה יש ליתן משקל מופחת כאשר מדובר בנאשם שזהו מאסרו השני, שאך לפני זמן קצר שוחרר ממאסר שריצה בגין תיקיו הקודמים.

לא מצאתי שיש מקום ליתן משקל של ממש לפציעתו של הנאשם כתוצאה מהאירוע. ראשית, מדובר בפציעה שנגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם בעצמו, ושנית, מהתעודה הרפואית שצורפה עולה כי לא נגרם לנאשם נזק רפואי ארוך טווח, בוודאי לא כזה המגבילו או המקשה עליו עוד יותר את תנאי מאסרו.

על כן, אני סבור שיש למקם את עונשו בחלק האמצעי-נמוך של מתחם העונש שנקבע, ולקבוע שהנאשם ירצה עונש של 17 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות מושא תיק זה.

19. לחובתו של הנאשם שני מאסרים מותנים חבי הפעלה שהוטלו עליו בת"פ 40373-08-21. האחד, בן 9 חודשים שלא יעבור עבירת גניבת רכב והשני, בן 3 חודשים שלא יעבור עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. בשל הזיקה בין העבירות מצאתי לנכון להפעיל שני מאסרים מותנים אלו בחופף זה עם זה, ולאחר מכן להפעיל את העונש החופף בן 9 חודשי המאסר, כך ש-7 חודשי מאסר מהם יופעלו במצטבר לעונש שהטלתי על הנאשם בגין תיק זה, ו-2 חודשי מאסר ירוצו אף הם בחופף.

בסך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל של 24 חודשי מאסר בפועל.

20. לאחר כל זאת, היה מקום לכאורה להטיל על הנאשם גם ענישה כספית משמעותית, בפרט כשמדובר בעבירות שהן במהותן עבירות רכוש שבוצעו ממניעים כלכליים. עם זאת, בשל העובדה שעונש המאסר בפועל שיוטל על הנאשם אינו קצר, ובשים לב לטענות ב"כ הנאשם בדבר מצבו הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו, הרי שלנוכח הוראת סעיף 40ח לחוק העונשין ודברי בית המשפט העליון בע"פ 4919/14 **שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.3.17), מצאתי לנכון להימנע מהטלת קנס על הנאשם, ולהסתפק בהטלת פיצוי לקורבן העבירה והתחייבות כספית, בנוסף לעונשי פסילה.

סיכום של דבר

21. לאור כל האמור, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו שהחל ביום 2.12.22.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש;

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל;

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק ברישיון לנהיגת רכב מנועי מכל סוג שהוא למשך שלוש שנים מיום שחרורו. עונש זה כולל את הפעלת עונש הפסילה המותנית שהוטלה על הנאשם בת"פ

40373-08-21.

מאחר שהנאשם הוא תושב האיזור, שממילא אין ברשותו רישיון נהיגה, אין צורך בהפקדת רישיון;

ה. 2 שנות פסילה על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע מכוח פקודת התעבורה ופקודת ביטוח רכב מנועי;

ו. התחייבות כספית למשך שנתיים מיום שחרורו על סך 4,000 ₪ שלא יעבור כל עבירה בה הורשע בתיק זה - דבר ההתחייבות הוסבר לנאשם במהלך שימוע גזר הדין, והוא הבין את משמעותה;

ז. פיצוי לקורבן העבירה, עדת התביעה מס' 1 בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד על-ידי הנאשם במזכירות בית המשפט עד ליום 1.9.23;

ח. ניתן בזה צו להשמדת המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ב' סיוון תשפ"ג, 22 מאי 2023, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד זיווה לדרמן, ב"כ הנאשם עו"ד מג'דולין ג'בארה ממשרדו של עו"ד פאדי חמדאן מטעם הסנגוריה הציבורית והנאשם הובא ע"י שב"ס.